

Arrest

nr. 238 431 van 13 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, via een op 14 maart 2017 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 11 februari 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.03.2017 werd ingediend door :

[B.M.]

nationaliteit: Marokko

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS-arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 ‘integraal is vernietigd’ en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een uitzonderlijk langdurig verblijf zouden hebben. De studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat betrokkene in 1987 naar België kwam en zijn laatste verblijfskaart was een een C-kaart geldig van 14.09.2007 tot 14.09.2012 in Betrokkene werd echter geschrapt uit het bevolkingsregister. Zijn aanvraag tot herinschrijving -om in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst- werd geweigerd op 26.06.2013. Doch dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten. Op 08.01.2009 werd betrokkene door het Hoger beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar, voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Op 11.03.2015 werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen, voor het toebrengen van slagen en verwondingen, op 03.01.2018 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen voor inbreuk inzake drugs, bendevorming. Hieruit blijkt dat betrokkene door zijn gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde. Daar het belang van de Staat primeert ten opzichte van betrokkene kan, gelet op de feiten van openbare orde, kan zijn langdurig verblijf niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar zijn medische toestand en zijn psychiatrische problematiek, hij legt verschillende medische attesten voor, d.d. 21.06.2006; 29.01.2008; 11.08.2011, 22.01.2014 en 04.03.2015. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recente medische attesten voorlegt waaruit zou blijken dat zijn medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit het dit medisch attest niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Betrokkene beweert ook dat er een actuele ziekenhuisopname zou plaatsvinden ook hier laat betrokkene na recente medische attesten voor te leggen waaruit zou blijken dat hij niet in staat is te reizen. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder

gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft in het kader van betrokkene medische toestand dient er opgemerkt te worden dat betrokkene ook hier geen recente medische attesten voorlegt waaruit zou blijken dat de medische zorgen (opvolging) niet verkregen zou kunnen worden in het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan dat hij sinds zijn veroordeling getracht heeft zijn leven te beteren en zich geïntegreerd heeft, Dit feit maakt echter nog niet dat hij geen actuele bedreiging meer vormt voor de openbare orde. De omstandigheden die maken dat hij een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, zijn nog steeds aanwezig. Ook gezien de strafmaat, het feit dat betrokkene nog steeds zijn straf uitzit en de aard van de feiten, kan gesproken worden van een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij hier sedert 1987 verblijft, dat zijn affectieve, sociale en economische belangen zich in België zouden situeren en dat hij aldus duurzaam lokaal verankerd zou zijn- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

3. Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op zijn langdurig verblijf in België en de teloorgang van zijn banden met Marokko. In de aanvraag tot machtiging van verblijf werd door verzoeker kenbaar gemaakt dat hij woonachtig was te 2000 Antwerpen, [...].

Verzoeker bevindt zich thans evenwel te 2330 Merksplas, Steenweg op Wortel 1. Verzoeker werd van zijn vrijheid beroofd en ondergebracht in de strafinrichting van Merksplas. De verwerende partij is hierover niet onwetend, aangezien de gemachtigde bijzonder veel belang toekent aan de schending van de openbare orde door verzoeker (zie verder hieronder) en op de bestreden beslissing expliciet wordt vermeld: “adres: Steenweg op Wortel 1 MERKSPLAS” (stuk 1). De vrijheidsberoving is verweerder derhalve gekend.

De detentie van verzoeker maakt het voor verzoeker onmogelijk om de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Dit vormt een buitengewone omstandigheid, dewelke moet worden beoordeeld door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de detentie van verzoeker als buitengewone omstandigheid. De gemachtigde beperkt zich ertoe om de schending van de openbare orde door verzoeker (meer bepaald de opsomming van de veroordelingen) te vermelden als reden waarom het bijzonder langdurig verblijf van verzoeker niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. De detentie van verzoeker, als gevolg van de vermelde veroordelingen, wordt evenwel niet betrokken in de beoordeling van de gemachtigde naar de aanwezigheid van "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De detentie van verzoeker ontnemt evenwel de mogelijkheid voor verzoeker om de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De gemachtigde schendt hierom artikel 9bis Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op zijn bijzonder langdurig verblijf in België, de opbouw van banden met België en de teloorgang van zijn banden met Marokko.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Marokko. Hij is toegekomen op het Belgisch grondgebied in 1987 en verblijft sindsdien onafgebroken in België. Verzoeker was tevens in het bezit van een geldige verblijfstitel, een B-kaart afgeleverd door de stad Antwerpen op 14 september 2007 en geldig tot 14 september 2012. Verzoeker heeft hierdoor een onafgebroken verblijf in België voor maar liefst 33 jaar, waardoor hij totaal vervreemd is geraakt van Marokko. Verzoeker heeft zijn leven vorm gegeven in België, gedurende de zeer lange tijdsperiode dat hij alhier woonachtig is.

In de bestreden beslissing wordt het bijzonder langdurig verblijf van verzoeker in België expliciet vermeld: "De studie van het administratief dossier heeft aangetoond dat betrokkene in 1987 naar België kwam en zijn laatste verblijfskaart was een C-kaart geldig van 14.09.2007 tot 14.09.2012" (stuk 1). Het zeer langdurig verblijf van verzoeker in België wordt derhalve bevestigd door de gemachtigde en staat buiten discussie.

De gemachtigde stelt in de beslissing evenwel dat verzoeker "een gevaar vormt voor de openbare orde", waarbij wordt gewezen op de veroordelingen die hij opliep. Hierdoor besluit de gemachtigde dat: "Daar het belang van de Staat primeert ten opzichte van betrokkene kan, gelet op de feiten van openbare orde, zijn langdurig verblijf niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid" (stuk 1, pagina 1-2).

De gemachtigde hanteert derhalve de stelling dat, indien "het belang van de Staat primeert ten opzichte van betrokkene" omwille van "de feiten van openbare orde", het ingeroepen element door verzoeker (met name zijn zeer langdurig verblijf en zijn binding met België) niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een "buitengewone omstandigheden", in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij herinnert eraan dat de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker is vrij om hiertoe alle mogelijke elementen aan te halen. Slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid.

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

“Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doc 51-2478/008, p. 10). Dit betekent dat deze elementen die reeds werden ingeroepen niet opnieuw dienen beoordeeld te worden (ratio legis).

A contrario dienen alle andere elementen, dewelke niet onder de toepassing van artikel 9, §2 Vreemdelingenwet kunnen gecatalogiseerd worden, wel in overweging te worden genomen bij de beoordeling naar de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet, § 1 Vreemdelingenwet.

De stelling van de gemachtigde dat, indien “het belang van de Staat primeert ten opzichte van betrokkene” omwille van “de feiten van openbare orde”, dit niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid vindt hierom geen steun in artikel 9bis Vreemdelingenwet. Wel integendeel, slechts de feitelijke elementen die gecatalogiseerd worden onder artikel 9bis, §2 Vreemdelingenwet kunnen uitgesloten worden als buitengewone omstandigheid. Dit is in casu niet het geval.

De gemachtigde schendt hierom artikel 9bis Vreemdelingenwet.

5. De verzoekende partij beroept zich tevens op artikel 8 EVRM.

Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen (correcte) belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, aangezien door de gemachtigde in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar de veroordelingen van verzoeker (met name de veroordeling van 8 januari 2009, van 11 maart 2015 en 3 januari 2018). Hieruit blijkt dat verweerder in de bestreden beslissing onvoldoende heeft rekening gehouden met de criteria die werden uiteengezet in de rechtspraak door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (zie o.a. EHRM 2 augustus 2001, zaak 54273 Boultif V Zwitserland); EHRM 18 oktober 2006, zaak 46410/99 Ünner t/ Nederland; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 141).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Bultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 141). Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM blijkt dat er rekening moet worden gehouden met volgende criteria: de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken; de tijdsduur van het verblijf in het gastland; de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien; de nationaliteit van de betrokkenen; de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel; de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie; de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd; de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen; het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen; de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

De rechtspraak van het EHRM is in deze context vaststaand, zoals ook werd bevestigd in een arrest van het EHRM van 29 juni 2017 (nr. 33809/15). In dit arrest vat het EHRM opnieuw haar principes samen (zie pagina 5 van het arrest, randnummer 28).

In eerste instantie wijst het EHRM erop dat artikel 8 EVRM geen garantie biedt op een recht voor een vreemdeling om zich de toegang te verschaffen tot een land of om aldaar te kunnen verblijven:

28. The Court reaffirms that a State is entitled, as a matter of international law and subject to its treaty obligations, to control the entry of aliens into its territory and their residence there (see, among many other authorities, *Abdulaziz, Cabales and Balkandali v. the United Kingdom*, 28 May 1985, § 67, Series A no. 94). The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuance of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences.

Vrij vertaald: Het Hof bevestigt opnieuw dat een staat het recht heeft om, als een kwestie van internationaal recht en de hieruit voortvloeiende verdragsverplichtingen, de binnenkomst van vreemdelingen op zijn grondgebied en hun verblijf daar te controleren (zie o.a. *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. het Verenigd Koninkrijk*, 28 mei 1985, § 67, serie A nr. 94). Het Verdrag garandeert niet het recht voor een vreemdeling om een bepaald land binnen te komen of daar te verblijven en, met het oog op hun taak om de openbare orde te handhaven, hebben de Verdragsluitende Staten de bevoegdheid een vreemdeling die is veroordeeld voor strafbare feiten, uit te zetten.

Dit neem niet weg dat ook een vreemdeling, zoals verzoeker, onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen en een inmenging in het privé- of gezinsleven een inbreuk uitmaakt op artikel 8 EVRM. Degelijke inbreuk is pas gerechtvaardigd als het in overeenstemming is met de vereisten van artikel 8, lid 2 EVRM:

However, an interference with a person's private or family life will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned.

Vrij vertaald: Een inmenging in iemands privé- of gezinsleven zal echter in strijd zijn met artikel 8 van het EVRM, tenzij het op grond van lid 2 van dat artikel kan worden gerechtvaardigd als zijnde "in overeenstemming met de wet", omdat het een of meer van de legitieme doelen nastreeft, en als "noodzakelijk in een democratische samenleving" is te beschouwen om het beoogde doel of de beoogde doelstellingen te bereiken.

Om te bepalen of een inmenging op het privé- en gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving, heeft het EHRM verschillende criteria uitgewerkt. Dit zijn de zogenaamde "Bultif-Üner criteria":

The relevant criteria to be applied in determining whether an interference is necessary in a democratic society were set out in, inter alia, *Üner v. the Netherlands [GC]*, no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006-XII; *Maslov v. Austria [GC]*, no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; *Balogun v. the United*

Kingdom, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and Samsonnikov v. Estonia, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Vrij vertaald: De relevante criteria die moeten worden toegepast om te bepalen of een inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving, zijn onder meer vastgelegd in inter alia, Üner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, §§ 54-55 and 57-58, ECHR 2006-XII; Maslov v. Austria [GC], no. 1638/03, §§ 72-73, ECHR 2008; Balogun v. the United Kingdom, no. 60286/09, § 46, 10 April 2012; and Samsonnikov v. Estonia, no. 52178/10, § 86, 3 July 2012.

Het is dus aan de verwerende partij, bij het nemen van de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, om dergelijke belangenafweging uit te voeren op basis van deze criteria.

Door de verwerende partij werd onvoldoende rekening gehouden met de Bultif-Üner-criteria, in het bijzonder met de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken, het moment waarop de inbreuken gebeurden en de tijdsduur die sindsdien is verstreken. De gemachtigde beperkt zich namelijk tot de loutere opsomming van de veroordelingen van verzoeker (met name de veroordeling van 8 januari 2009, van 11 maart 2015 en 3 januari 2018).

Er wordt evenmin rekening gehouden door de gemachtigde met de moeilijkheden die verzoeker zal kennen in zijn land van herkomst, aangezien hij Marokko verliet in 1987. De hechtheid van de banden die verzoeker heeft met België primeren, terwijl dit niet het geval is in de bestreden beslissing. Dit geldt in het bijzonder gelet op de medische problematiek waarmee verzoeker te kampen heeft (zie verder hieronder).

De gemachtigde heeft hierom bij het nemen van de bestreden beslissing niet tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam.

De gemachtigde schendt hierom artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Door de verzoekende partij werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op zijn medische problematiek. Verzoeker lijdt aan een ernstige vorm van een bipolaire stoornis (meer specifiek gaat het om een chronische depressie met manische en psychotische opstoten). Omwille van deze ziekte werd verzoeker meermaals opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis van Antwerpen. Om dezelfde reden werd hij later ook geïnterneerd (vanaf 13 november 2019). Door zijn internering bevond verzoeker zich in de onmogelijkheid om zijn toenmalige verblijfsdocument, geldig tot 14 september 2012, te laten verlengen. Hij werd hierdoor ambtshalve geschrapt. Verzoeker heeft tevens te kampen met andere medische problemen, waaronder diabetes.

De gemachtigde stelt dat er geen actuele medische attesten zouden voorliggen, waaruit kan worden afgeleid dat de medische problematiek nog steeds actueel is. Dit geldt volgens de gemachtigde ook voor de actuele ziekenhuisopname. Bovendien stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat: “de hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven” (stuk 1, pagina 2).

De gemachtigde schendt hiermee het wettelijk criterium van een “buitengewone omstandigheden”, in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wijst erop dat nergens in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt bepaald dat medische redenen of een medische onmogelijkheid om te reizen in geen geval kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden in de zin van deze bepaling. Wel heeft de wetgever in artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet bepaald dat elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden en onontvankelijk worden verklaard. Dit geldt evenwel enkel voor die (medische) elementen die reeds aan het bestuur werden voorgelegd in het kader van een eerdere procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zonder dat medische elementen hierbij op algemene wijze werden uitgesloten als buitengewone omstandigheden.

Er blijkt niet dat de ingeroepen medische elementen door verzoeker zijn uitgesloten van de buitengewone omstandigheden om de enkele reden dat zij het voorwerp kunnen uitmaken van een

verblijfsprocedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet of dat de Belgische wetgever, waar hij voorzag in afzonderlijke verblijfsprocedures in de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, op algemene wijze heeft willen uitsluiten dat welbepaalde medische elementen als buitengewone omstandigheden in de zin van deze eerste wetsbepaling kunnen worden aangevoerd.

Door te stellen dat de medische redenen die door verzoeker werden ingeroepen als buitengewone omstandigheid in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet buiten deze context vallen, voegt verweerder een voorwaarde toe aan deze wetsbepaling.

Hierdoor miskent de verwerende partij artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wijst er tevens op dat, gelet op de bijgebrachte medische attesten, kan worden opgemaakt dat de aandoeningen waarmee verzoeker te kampen heeft chronisch van aard zijn (zie stuk 3 waarbij bv. Dr. [E.] in meerdere attesten aangeeft: "Gekende patiënt met chronische depressie met manie opstoten en randpsychotisch gedrag"). Anders gesteld: uit de bijgebrachte medische attesten blijkt reeds dat de medische situatie van verzoeker nog steeds actueel is. De inhoud van de medische attesten wordt echter niet beoordeeld door de gemachtigde, terwijl dit werd ingeroepen door verzoeker als een buitengewone omstandigheid. De handelswijze van de gemachtigde om de medische elementen terzijde te schuiven omdat er geen actueel medisch attest zou voorliggen, is dan ook onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk.

7. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 8 EVRM en artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De kritiek van de verzoekende partij mist manifest grondslag.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

"als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd." (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:
- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verzoekende partij levert in haar inleidend verzoekschrift kritiek op het feit dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij thans opgesloten zit in de strafinrichting te Merksplas en zij reeds langdurig in België verblijft.

Dienaangaande merkt verweerder op dat uit lezing van de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wel degelijk op gedegen wijze een beoordeling werd gemaakt van het door verzoekende partij voorggehouden langdurig verblijf in België.

De gemachtigde heeft gemotiveerd dat verzoeker in 1987 naar België kwam en zijn laatste verblijfskaart was een C-kaart geldig van 14.09.2007 tot 14.09.2012, waarna verzoeker vervolgens uit het bevolkingsregister werd geschrapt. Vervolgens blijkt dat verzoekende partij meerdere malen in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten. Uit het administratief dossier blijkt het volgende:

- op 01.08.2009 werd verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar wegens inbreuken op de drugswetgeving;
- Op 11.03.2015 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden wegens slagen en verwondingen;
- Op 03.01.2018 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld wegens inbreuken op drugswetgeving en bendevorming.

Verzoekende partij vormt duidelijk een gevaar voor de openbare orde. Nu het belang van de Staat primeert ten opzichte van verzoekende partij, heeft de gemachtigde op deugdelijke wijze overwogen om welke reden het langdurig verblijf van verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift volkomen voorbij gaat aan de terechte motivering dat verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde betekent en nu het belang van de Staat primeert ten opzichte van verzoeker kan het langdurig verblijf niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Bovendien moet hoe dan ook worden opgemerkt dat niet dienstig kan worden ingezien om welke reden het loutere feit dat men zich in België zou hebben geïntegreerd, het bijzonder moeilijk of nagenoeg onmogelijk zou maken om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om vandaaruit bij de bevoegde diplomatieke post via de geëigende procedure een verblijfsaanvraag in te dienen.

Waar verzoekende partij aanvoert dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekende partij thans opgesloten is in de strafinrichting, benadrukt verweerder dat uit de aanvraag tot verblijfsmachtiging van de verzoekende partij niet blijkt dat zij dit als dusdanig heeft aangevoerd, terwijl de gemachtigde van de Minister slechts onderzoek dient te voeren naar de buitengewone omstandigheden zoals deze in de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangevoerd.

Zie dienaangaande:

“het komt immers aan de verzoekster toe om in haar aanvraag duidelijk en concreet uiteen te zetten op welke elementen zij zich beroept teneinde een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te bekomen. De gemachtigde van de staatssecretaris spreekt zich in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat -het weze benadrukt- een gunstmaatregel uitmaakt, enkel uit omtrent de elementen die door de aanvrager werden naar voor geschoven en het komt alleszins niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris

toe, laat staan dat hij hiertoe verplicht zou zijn, om zelf ten behoeve van de aanvrager elementen te vergaren die de buitengewone omstandigheden ken/of de toekenning van de verblijfsmachtiging zouden kunnen verantwoorden.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

En ook:

“De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.” (R.v.V. nr. 105.913 dd. 26.06.2013)

De kritiek van de verzoekende partij kan bijgevolg niet aangenomen worden.

In een volgend onderdeel voert de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM aan.

Vooreerst kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Terwijl artikel 8 EVRM als volgt luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij familieleden in België heeft.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Het loutere feit dat het gezinsleven van de verzoekende partij zich in België afspeelt, volstaat uiteraard allerm minst om aannemelijk te maken dat het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven -minstens tijdelijk in afwachting van een verblijfsmachtiging- in het buitenland te beleven.

Gedurende dergelijke periode van tijdelijke verwijdering kan bovendien nauw contact met de sociale relaties in België worden onderhouden via de moderne communicatiekanalen.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van artikel 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot wijst verzoekende partij nog naar haar medische problematiek.

Dienaangaand heeft de gemachtigde gemotiveerd dat verzoeker verschillende attesten voor, dd. 21.06.2006, 29.01.2008, 11.08.2011, 22.01.2014 en 04.03.2015. Evenwel stelde de gemachtigde terecht vast dat verzoeker geen recente medische attesten voorlegt waaruit blijkt dat de medische problematiek actueel is. Ook blijkt niet uit de medische attesten dat het voor verzoekende partij onmogelijk is om te reizen.

Verzoekende partij haalt aan dat zij aan een ernstige vorm van bipolaire stoornis lijdt en dat zij meermaals werd opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis van Antwerpen. Om dezelfde reden werd verzoeker op 13.11.2019 geïnterneerd.

Verweerder merkt op dat verzoekende partij in gebreke blijft voormelde beweringen te staven.

Verweerder besluit dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing ontegensprekelijk blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze onderzoek werd gevoerd naar de in de aanvraag tot verblijfsmachtiging aangehaalde elementen, om vervolgens te besluiten dat geen buitengewone omstandigheden aannemelijk werden gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.”

4.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat de partijen de inhoud en de wijze waarop deze wetsbepaling moet worden toegepast – waarbij wordt gewezen op het belang om een onderscheid te maken tussen de beoordeling van de ontvankelijkheid en de gegrondheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf – correct weergeven.

Verweerder heeft in casu geoordeeld dat de door verzoeker aangebrachte argumentatie niet toelaat te besluiten dat het voor hem zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure, en dus via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, en dat de in België ingediende aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker wijst er onder meer op dat verweerder bij zijn beoordeling geen correcte toetsing doorvoerde aan het in artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criterium *“buitengewone omstandigheden”*.

De Raad stelt vast de verzoeker op correcte gronden betoogt dat hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in de eerste plaats zijn langdurig verblijf in het Rijk heeft aangevoerd als reden waarom hij het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk acht om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Verweerder heeft gemotiveerd dat verzoekers langdurig verblijf niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard aangezien *“het belang van de Staat primeert ten opzichte van betrokkene”* en heeft tevens verduidelijkt dat *“gelet op de feiten van openbare orde, [...] zijn langdurig verblijf niet [kan] aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid”*. Het gegeven dat een persoon een gevaar vormt voor de openbare orde sluit evenwel niet uit dat het voor deze persoon zeer moeilijk of zelfs onmogelijk kan zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Uit verweeders argumentatie blijkt dat hij niet heeft onderzocht of verzoekers niet-betwiste langdurig verblijf in het Rijk al dan niet een hinderpaal vormt om een verblijfsmachtiging aan te vragen vanuit het buitenland en dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”*, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Door erop te wijzen dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde en dat zijn belangen ondergeschikt zijn aan deze van de Belgische samenleving heeft verweerder immers uiteengezet waarom verzoeker in geen geval een verblijfsmachtiging kan worden toegestaan. Verweerder heeft derhalve, in het raam van een ontvankelijkheidsonderzoek, een beoordeling ten gronde doorgevoerd. Het enkele gegeven dat verweerder in zijn overweging de woorden *“buitengewone omstandigheid”* heeft gebruikt laat, gezien de verdere toelichting die hij verstrekke, niet toe te oordelen dat hij een correcte invulling aan dit begrip heeft gegeven.

Het feit dat verweerder in fine van de bestreden beslissing nog heeft aangegeven dat de elementen die erop zijn gericht verzoekers integratie aan te tonen, waaronder het feit dat hij sedert 1987 in België verblijft, slechts dienstig zijn bij het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker heeft immers het *“lang verblijf (30 jaar)”* – met daaraan verbonden het ontbreken van een sociaal vangnet in Marokko – op zich – los van een eventuele integratie in het Rijk – aangevoerd als een reden waarom hij de verblijfsmachtiging niet kan aanvragen via de reguliere procedure en de overwegingen in de bestreden beslissing tonen aan dat verweerder bij het onderzoek van deze argumentatie geen correcte invulling gaf aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”*, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond

Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 februari 2020 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK